

Božič in vojaki.

Božični prazniki, — vsi se jih veselimo! Tisočeri naših vojakov ob meji, ki branijo s svojim mladim življenjem domovino in cesarja, praznovali bodo božič s puško v roki, v mrazu, pred bajoneti sovraga . . . Odrtejmo si par krajcarjev od ust in darujmo jih našim vojakom! Ne pozabimo jih! Kdor hoče kaj darovati — in tudi najmanjši dar je dobro došel — naj to vpošlje naravnost na c. k. državno vojno ministerstvo na Dunaju ali pa na upravo „Štajerca.“

Denarji v hranilnicah.

Od raznih strani smo dobili skrbna vprašanja gledè varnosti po raznih denarnih zavodih naloženih denarjev. Neki brezvestni hujskači in pa neumrljiva neumnost razširjajo vest, da bi v slučaju vojske vlada vzele hranilnične denarje. To je seveda brezvestna, grda laž! Naša c. k. vlada vendar ne obstoji iz samih roparjev! Zasebna lastnina ostane v miru kakor v vojni nedotaknjena. Če bi torej vojna v resnici nastala, pa če bi bila tudi naša država poražena, — denar v naših hranilnicah ostane vedno varen, Saj jamčijo zanj večinoma mesta in okraji. Pa tudi brez tega bi bil varen! Opozarjamo torej naše somišljenike, da naj nevedne ljudi podučijo, da vsled vojne nevarnosti ali vojne same nikdo ne more in ne bode svojega v hranilnicah naloženega denarja izgubil. Le tepci verujejo v take bajke, hujskače pa naj se naznani in spravi pod ključ . . . Mirna kri!

Znanje je najboljši pomočnik kmeta.

Spisal L. Stocker.

Hitro se spreminja čas. Neprenehoma beži naprej — z velikanskimi koraki. Staro se podira in novo življenje klije iz razvalin. Ta predrugačba se je zgodila v veliki meri v kmetijstvu. Konkurenčni boj in pa zavest dolžnosti, pridobivati hitro se množujočem človeštvu kruha, bila je moč, ki preganja naprej. Kakšna razlika je nastopila med današnjim kmetijskim obratom in onim iz srede lanskega stoletja! Takrat še ni primanjkovalo poslov, vsa pomožna sredstva so bila cena, nevarnosti manjše, davčna bremena nižja, tudi življenjske potrebsčine kmetovalca manjše. Tako se je lahko tudi z manjšimi dohodki izhajalo, katere je bolj ekstenzivno gospodarstvo dalo. Za izvrševanje kmetijske obrti je zadostovala zdrava domača pamet. Naravoslovno in obratno-gospodarsko znanje je bilo še malo in v tem oziru je bilo kmetijstvo v kljub svojemu stoletja dolgemu obstoju še mlado. Vse to pa se je temeljito spremenilo in sicer z obučevanja vredno naglostjo. Razvitek mest in klic po „več kruha in mesa“, iz nakopičenja ljudi v industriji in mestih nastali socialni pojavi so prisilili kmetijstvo do hitrega razvitka. Znanost in tehnika sta bili neumorno delavni, da dobita nova sredstva za zvišanje dohodkov iz zemljišča.

Kmet je moral zaklad svojega znanja povečati, da je odgovarjal spremenjenim težavnim zaslužnim razmeram in da je zamogel dana pomožna sredstva izpoznati ter porabiti. Kdor tega ni znal, je pojmil ali pa živel le klavarno bedno življenje. Ako se v naši obrti, ki je polna trpljenja in veselja, okoli oziram, moramo priznati: kmetijstvo postalo je znanost in umetnost, ki zahteva celega moža z bogatim znanjem. Tudi politične razmere so postale bolj zmešane. Kmetijsko prebivalstvo mora tedaj tudi v gospodarski politiki z duhom časa korakati, ako hoče, da se bode njegove pravice varovale.

Pač mora imeti kmetovalec še neko posebno lastnost: Potrpljenje in vstrajnost. Kolikrat so najlepše nade uničene, kolikrat ne grè vse skupaj; potem je treba iz novega pogumno, z zaupanjem v Boga, začeti ter na boljše čase upati.

Najhitreje podleže v gospodarskem boju tisti, katerega duh ni oborožen, ki je v ravnanju in v svojem delu starokopitnež. Ako pa ima kmet duševno orožje, našel bode svojo pot tudi v najbolj viharjih časih. To vidimo povsod v praksi dokazano. Ako poseduje kmetovalec primerno znanje, potem grè v gospodarstvu naprej, postal bode obenem vredni in spoštovani član občine. Orožje „znanje“ varuje dom in družino in pospešuje splošni blagor.

Ta zlati biser „znanje“ pridobi si eden z lastnim naprednim podukom, drugi zopet s strokovnim šolskim obiskom. Lastni napredni poduk (brez tuje pomoči) daje navadnemu človeku le

nepopolni uspeh, kèr primanjkuje mnogokrat potrebnega temelja in posvetovalca. V urejenem poduku pa, katerega vodijo izsolane strokovne moči, je pridobitev znanja mnogo sigurneja in popolnejša; na tako pridobljenem temeljnem znanju zamore se v vsej bodočnosti naprej zidati. Zato mora vsak prijatelj kmetijstva in kmetijskega stanu zaklicati: „Pošljite svoje sinove v kmetijske šole, kajti le tako jim dajete najboljšo oporo za življenje!“ Znanje je moč! To velja tudi pri kmetijstvu in sicer ravno tako pri graščaku kakor pri kmetovalcu!

Boljše se kapitala ne more naložiti, kakor z obiskom kmetijskega šolstva. Kadar postane to splošno prepričanje, kadar se pojavi vedno več naprednih kmetov, — takrat postane kmetijski stan za vso bodočnost temeljni obok države, nikdar izsušeni vir za vse v velikem mestu izrabljene telesne in duševne moči. Z ozirom na važnost kmetijstva je vredno truda vseh poštenih src, da se to pospešuje. Kajti z blagvom dežele pridobiva i mesto!

Kako že pravi cesar Friderik Veliki?

„Ne samo z našim orožjem in našo močjo utrdimo državo, marveč tudi z globoko izobrazbo naših kmetov.“ (»Landbote«).

Zobna krèma
KALODONT
Ustna voda 40

Albanija.

Poročali smo, da so v Valoni in drugih mestih albanski voditelji proglasili samostojnost Albanije in s tem vstvarili na Balkanu novo državo. Postavili so se takoj pod varstvo Avstro-ogrške in Italije. Izvolili so provi-

Ismael Kemal Bey

zorično vlado, kateri načeluje Ismael Kemal bey; prinašamo danes sliko tega izbornega moža, ki je med Albanci pač najboljša glava in ki je tudi velik ljubitelj Avstrije. Albanija obsega cele doslej turške vijalete Skutari in Janina ter dele vijaletov Kosovo in Monastir.

Koledar naprednega čebelarja za mesec december.

(Piše: Alojzij Krizanič, Vel. Nedelja.)

Zimski počitek oz. mir je našim ljubljencam nad vse potreben, da se v svojem grozdu lepo stisnjene grejejo in so nekako otrpljene. Tudi so imele cel mesec november dovolj lepih dni za čiščenje, da so se otrebile svojega blata zunaj panja.

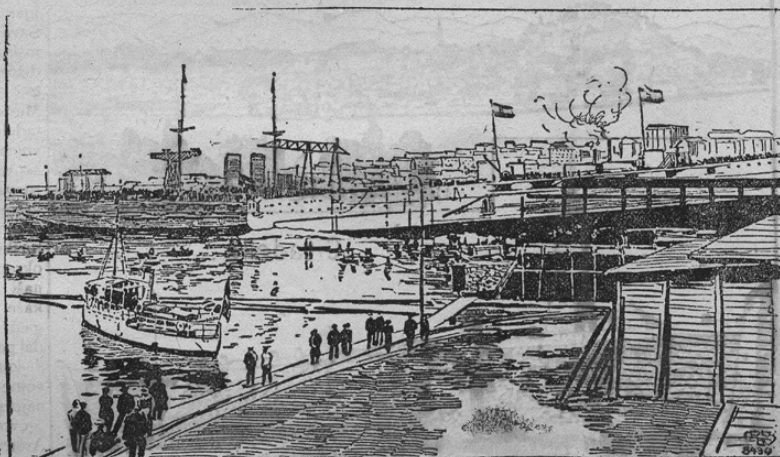
Ako imajo čebele dovolj živeča, katerega se jim je za vzimljenje dodati moralo, potrebujejo še poleg tega dovolj svežega zraka. Zato nam je dolžnost umrle čebele in pa smet ki se mogoče nabere pred ali za »pilko« (Flugloch) previdno brez ropota lepo odstraniti. Ravno tako sneg odstraniti.

Kakor je pa v panjih večer mir po zimi, tako ima priden čebelar dovolj dela, da drobi in kuha ali preša staro sato, si iz njega nareja umetne medstene, da jih ima ob času spomladanskega razširjanja oz. rojenja vsak čas pri rokah.

Tudi orodje in panji se naj v zimskih mesecih vse pripravijo in izboljšajo. Pred vsem se pa poprimo različnih strokovnih listov in knjig, zakaj marsikaj najdeš v njih novoga, kar ti čez leto prav pride, ko vsled dela ne utegneš čitati; vendar se pa obvaruješ marsikatero škodo

„Princ Evgen.“

Pred kratkim so izpustili v morje najnovejši avstro-ogrski bojni parnik »Princ Evgen.« Parnik spada med vrsto naših »dreadnoughtov« (»nebojsenič.«), torej grozovito oboroženih velikanskih bark. Tri take barke ima naša monarhija zdaj na morju: »Viribus unitis«, »Tegetthoff« in »Princ Evgen.« Zadnji je bil izdelan v »Stabilimentu tecnico« pri sv. Marku v Trstu. Krstna botrica temu parniku je nadvojvodinja Marija Kristijana. V morje izpuščen je bil parnik ob velikih slavnostih. Naša slika kaže ravno trenutek, ko drsa parnik polagoma v sinje morje. »Princ Evgen« je 151 metrov dolg, 27½ metrov širok in ima prostora za 20.331 ton (vsaka tona 1000 kil). Izdelan

Stapellaut des österr.-ungar. Dreadnought „Prinz Eugen“.

je iz imenitnega jekla Siemens-Martin. Oborožen je seveda grozovito, kakor vsi parniki te vrste.